

Arrest

nr. 74 944 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds 2003 bent u gehuwd met I.M.(...) (O.V. X). In de periode 1999 of 2000 werden uw vader en verschillende familieleden van u vermoord door Russische militairen. Om die reden sloot uw broer, M.R.(...), zich bij de rebellen aan. In 2009 vertrok hij naar de bergen. Na zijn vertrek werd u op straat enkele keren meegenomen door de ordediensten voor een identiteitscontrole. U ontving ook enkele convocaties op zijn naam. In november 2009 vielen leden van ordediensten 's ochtends vroeg uw huis binnen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats waar u vijf dagen werd vastgehouden. U werd er ondervraagd over de verblijfplaats en de activiteiten van uw broer

R.(...). U werd ook zwaar geslagen. Onder dwang ondertekende u documenten waarin u beloofde met de ordediensten samen te werken en hen informatie over de rebellen te geven. Uw schoonvader slaagde er in om u vrij te kopen. Daarna dook u onder bij een neef van uw moeder in het dorp Tolstoi Yurt. In december 2009 vertrok u samen met uw moeder, M.L.(...) (O.V. 6.551.424), met een minibus naar België. Jullie kwamen op 24 december 2009 in België aan en vroegen op dezelfde dag asiel aan. Uw echtgenote en jullie dochtertje K.(...) bleven in Grozny achter. In februari 2010 kwamen leden van de ordediensten nog een keer naar u vragen bij uw echtgenote. In juni 2010 werd jullie zoontje M.(...) geboren. In november 2010 reisde uw echtgenote met jullie kinderen naar Polen waar ze asiel aanvraagde. Ze wachtte de beslissing inzake haar asielaanvraag in Polen echter niet af en kwam naar België. Op 5 januari 2011 vroeg ze asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legden u, uw echtgenote en uw moeder de volgende documenten voor: uw huwelijksakte met een vertaling in het Frans, uw pensioenverzekeringskaart, een vertaling in het Frans van enkele bladzijden uit uw intern paspoort, een psychologisch attest d.d. 30/12/2010, het intern paspoort van uw echtgenote, de studentenkaart van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw twee kinderen, de pensioenverzekeringskaart van uw moeder, een psychologisch attest d.d. 30/12/2010 van uw moeder, en verschillende medische attesten van uw moeder.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw broer, M.R.(...), bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar van uw echtgenote vernomen te hebben dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land in februari 2010 één keer bij haar zijn komen vragen naar u. U kon echter niet preciseren tot welke ordediensten deze personen behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 8-9). Bovendien had u geen enkele informatie over het verdere verloop van uw problemen of uw situatie na het vertrek van uw echtgenote uit Tsjetsjenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 9-10). Zo kon u niet met zekerheid zeggen of de ordediensten al dan niet nog zijn langsgelopen bij uw familieleden of bij familieleden van uw echtgenote om naar u te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 11). Verder dacht u wel dat de ordediensten nog naar u op zoek waren, maar u was er niet zeker van of u ook officieel gezocht werd. U wist evenmin of er convocaties op uw naam zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 10-11). Aangaande de problemen of de actuele vervolgingssituatie van uw broer R.(...), die toch de oorzaak vormden van uw eigen problemen met de ordediensten, kon u evenmin enige informatie verschaffen. U dacht slechts dat uw broer officieel gezocht werd, maar daar was u helemaal niet zeker van. U wist ook niet of hij al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld en of er een rechtszaak tegen hem was begonnen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 10). Bovendien bleek u in het geheel niet te weten welke concrete activiteiten hij voor de rebellen uitvoerde noch waar hij ergens opereerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 3-4). U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of hij sinds uw vertrek uit uw land al dan niet gearresteerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 10). U verklaarde weliswaar dat u vanuit België geen telefonisch contact met uw familieleden durfde te onderhouden, omdat u bang was om hen op die manier problemen te berokkenen

(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 4). U hebt echter geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen alsnog enige informatie over de evolutie van uw problemen en die van uw broer te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 12). Uit uw verklaringen is verder gebleken dat uw schoonvader toch bepaalde kennis heeft en dat hij met hun hulp uw vrijlating kon bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 14). Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. U verklaarde echter ook dat u eigenlijk niet meer informatie over uw actuele vervolgingssituatie wilde bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 12). Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder kan er nog gewezen worden op enkele incoherente en onaannemelijk vage verklaringen die uw echtgenote aflegde met betrekking tot jullie onderlinge contact na uw vrijlating en na uw vertrek uit het land waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ondermijnd wordt. Zo verklaarde uw echtgenote aanvankelijk uitdrukkelijk dat ze op geen enkele manier nog contact met u onderhield na uw vertrek naar België. Toen ze vervolgens op uw verklaringen gewezen werd waaruit bleek dat jullie in die periode wel regelmatig telefonisch contact met elkaar hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 9, 18), wijzigde ze opeens haar verklaringen. Ze beweerde dan dat ze na uw vertrek naar België misschien wel telefonisch contact met u had, maar dat ze het zich eigenlijk niet goed meer herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 5-6). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen. Bovendien kon uw echtgenote evenmin met zekerheid zeggen of ze al dan niet telefonisch contact met u had toen u na uw vrijlating ondergedoken was bij familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 5), wat ook weinig aannemelijk is.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt ook ondermijnd door uw verklaring dat u bij uw vertrek blijkbaar met de wagen door de Russische Federatie gereisd hebt. U verklaarde dat jullie onderweg zeker één keer tegengehouden werden voor een identiteitscontrole door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 6). Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan geen enorm risico genomen had door op die manier te reizen gezien uw vrees om opnieuw gearresteerd te worden door de ordediensten, stelde u dat u wist dat het riskant was, maar dat u geen andere keuze had. U beweerde weliswaar dat één van de chauffeurs tijdens deze controle voor u bepaalde documenten toonde. U bleek echter niet te weten om wat voor documenten het ging en evenmin of ze op uw eigen naam waren of op naam van iemand anders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 15), wat weinig overtuigend is. Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie via Polen. U verklaarde dat u samen met uw moeder met een minibus de grens met Polen overgestoken bent. Bij binnenkomst op Poolse grondgebied hebt u geen identiteitscontrole gehad. U verklaarde dat de chauffeur uitstapte en bepaalde documenten toonde. U bleek opnieuw in het geheel niet te weten om wat voor documenten het ging. U stelde verder dat de chauffeurs met u geen afspraken gemaakt hadden wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 7). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen zijn echter niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. De inzittenden van een auto/minibus blijven doorgaans in hun voertuig. Het voertuig wordt doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar. Gezien deze informatie is het niet geloofwaardig te noemen dat jullie met een minibus via Polen de Europese Unie zouden binnengekomen zijn zonder enige individuele identiteitscontrole ondergaan te hebben. Het is verder ook onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten er voor u en uw moeder gebruikt werden of dat er aangaande dergelijke individuele controles geen afspraken gemaakt werden met de smokkelaars. Gelet op deze vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u de reisdocumenten die u bij uw reis gebruikt zou hebben bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat u uw intern paspoort niet voorlegde waaruit onder meer de afgifte van een reispaspoort kan blijken (zie informatie administratief dossier). U verklaarde weliswaar dat uw intern paspoort werd afgenomen door de ordediensten tijdens uw arrestatie in november 2009

(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 5). Toen u er echter op gewezen werd dat er zich tussen de door u voorgelegde documenten tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal een Franse vertaling van enkele bladzijden uit uw intern paspoort bevond, beweerde u dat deze vertaling gemaakt werd op basis van een kopie van uw intern paspoort die uw echtgenote vanuit Tsjetsjenië naar u in België had doorgefaxt. U kon deze kopie evenwel niet voorleggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 11-12). Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 12), als uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 3) verklaarden merkwaardig genoeg ook niet te weten wat er met deze kopie gebeurd is. Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk en laten vermoeden dat u ook uw intern paspoort achterhoudt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de voorgelegde psychologische attesten van uzelf en van uw moeder, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er begrip kan worden opgebracht voor de psychologische problemen waaraan u en uw moeder zouden lijden, maar deze attesten tonen niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de aangehaalde elementen van jullie asielrelaas. Er dient namelijk op gewezen te worden dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt, en hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan echter niet met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw problemen, zodat deze psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen van jullie beweerde vervolgingsfeiten. De voorgelegde attesten zijn bovendien summier en bepalen niet op basis van welke vaststellingen de conclusie van de psycholoog zich baseert. Tot slot kunnen de psychische problemen en attesten van u en uw moeder geen verschuiving bieden voor de hierboven aangehaalde elementen, met name jullie passieve houding in België, de risicovolle reis uit de Russische Federatie, en de incoherente en vage verklaringen van uw echtgenote.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw huwelijksakte, uw pensioenverzekeringskaart, de pensioenverzekeringskaart van uw moeder, het intern paspoort van uw echtgenote, de studentenkaart van uw echtgenote, en de geboorteaktes van uw twee kinderen bevatten namelijk louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De medische attesten van uw moeder bevatten enkel gegevens met betrekking tot haar fysieke gezondheidstoestand, maar geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Met betrekking tot de medische problemen van uw moeder, kan er nog op gewezen worden dat deze problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van dezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen dan ook een aanvraag voor een machtiging van verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw echtgenote, I.M.(...) (O.V. 6.551.427), en uw moeder, M.L.(...) (O.V. 6.551.424), die zich voor hun asielaanvraag baseerden op

dezelfde asielmotieven als u, ook beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds 2003 bent u gehuwd met M.R.(...) (O.V. 6.551.427). In november 2009 vielen leden van de ordediensten jullie huis binnen. Ze arresteerden uw echtgenoot en namen hem mee naar een onbekende plaats. Hij werd er ondervraagd over zijn broer die een rebel was, maar u bent hier verder niet van op de hoogte. Uw vader kon uw echtgenoot vrijkopen. Na zijn vrijlating dook hij onder bij familieleden van hem in een ander dorp. Daarna vertrok hij samen met zijn moeder, M.L.(...) (O.V. 6.551.424), naar België waar ze asiel aanvroegen op 24 december 2009. U kon niet samen met hen het land verlaten, omdat u zwanger was. Daarom bleef u in Tsjetsjenië samen met jullie dochter K.(...). U ging opnieuw bij uw ouders wonen. In februari 2010 keerde u op een dag terug naar jullie huis om er wat op te ruimen. Leden van de ordediensten kwamen toen langs en vroegen naar uw echtgenoot. In juni 2010 werd uw zontje M.(...) geboren. In november 2010 vertrok u vanuit Grozny met de trein naar Moskou. Daar nam u een andere trein waarmee u via Wit-Rusland naar Polen reisde waar u asiel aanvroeg. U wachtte de beslissing inzake uw asielaanvraag in Polen echter niet af, maar kwam naar België. U vroeg op 5 januari 2011 asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M.R.(...) (O.V. 6.551.427). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“(…)“

In hoofde van uw schoonmoeder M.L.(...) (OV 6.551.424), die zich baseert op dezelfde asielmotieven, is eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie alsook beroepen zij zich op een schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partijen klagen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers niet nader bepalen hoe de artikelen 48/2 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Daarenboven is er geen artikel 48/1. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker is vaag met betrekking tot de activiteiten van zijn broer bij of voor de rebellen. De aanleiding zou de moord geweest zijn op familieleden in 1999 of 2000. In antwoord op de vraag wanneer zijn broer naar de bergen vertrokken zou zijn stelt verzoeker dat hij "al lang bezig was met materiaal te verzamelen, hij af en toe naar daar ging, terugkwam, een onrustig persoon was, definitief ging vijf of zes maanden voor het vertrek van verzoeker" in december 2009. Met betrekking tot activiteiten die zijn broer voor de rebellen gehad zou hebben stelt verzoeker "dat hij het niet weet, maar dat hij bijna altijd een geweer bijhad" (gehoor p. 3 en 4). Verzoeker legt ook geen enkel document voor dat het bestaan van zijn broer bevestigt (p. 4). Verzoeker stelt dat er convocaties kwamen voor zijn broer, een of twee, hij weet niet wanneer en heeft ze weggegooid. Hij veronderstelt dat zijn broer officieel gezocht wordt, maar is niet zeker, wel dat hij gezocht wordt (p. 10). Voor zijn aangehaalde arrestatie werd verzoeker nooit ondervraagd of aangesproken over zijn broer (p. 13), die volgens verzoekers verklaringen al jaren

meewerkte met de rebellen. De moeder van verzoeker stelt slechts dat haar oudste zoon zes maanden voor hun vertrek verdwenen is en “ze zeggen dat hij een strijder is, maar wij weten er niets van.” (gehoor, p. 5).

Dit stemt ook niet overeen met de verklaringen van verzoeker in zijn verzoekschrift waarin verzoeker stelt dat het CGVS ten onrechte een gebrek aan kennis van verzoeker laat uitschijnen. Verzoeker stelt er dat zijn broer de rebellenbeweging vervoegde nadat in 1999 en 2000 leden van de familie door de Russen werden gedood. Zijn broer vertrok toen. Hij keerde daarna niet meer terug en er was sindsdien geen enkel contact meer.

Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat er contact was tot vijf of zes maanden voor het vertrek van verzoeker, hetgeen een jarenlang contact betekent sinds 2000 en dus geen verklaring voor de vaagheid van verzoeker is.

Verzoeker is ook niet op de hoogte hoe hij door zijn familie teruggevonden werd na zijn arrestatie en vrijgekocht (behalve het bedrag).

Als verklaring voor deze vage verklaringen en het volgens verzoeker zeer moeilijk verloop van het interview haalt verzoeker psychologische problemen aan. Verzoeker en zijn moeder gingen een tiental keren naar de psycholoog.

De bestreden beslissing stelt: *“Met betrekking tot de voorgelegde psychologische attesten van uzelf en van uw moeder, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er begrip kan worden opgebracht voor de psychologische problemen waaraan u en uw moeder zouden lijden, maar deze attesten tonen niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de aangehaalde elementen van jullie asielrelaas. Er dient namelijk op gewezen te worden dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van de patiënt, en hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan echter niet met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw problemen, zodat deze psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen van jullie beweerde vervolgingsfeiten. De voorgelegde attesten zijn bovendien summier en bepalen niet op basis van welke vaststellingen de conclusie van de psycholoog zich baseert. Tot slot kunnen de psychische problemen en attesten van u en uw moeder geen verschoning bieden voor de hierboven aangehaalde elementen, met name jullie passieve houding in België, de risicovolle reis uit de Russische Federatie, en de incoherente en vage verklaringen van uw echtgenote.”*

De Raad schaarft zich achter dit motief. De Raad stelt vast dat er in de attesten van de psycholoog slechts sprake is van chronische post traumatische stress zonder verdere uitleg onder meer met betrekking tot een eventuele aantasting van geheugen of de moeilijkheden in verband met een gehoor. De vermelding gegeneraliseerde angst in het tweede attest geeft ook hierbij geen nadere verklaring of uitleg. Derhalve is dit attest geen voldoende verklaring voor de summier en weinig coherente verklaringen van verzoeker, zijn moeder en echtgenote.

Verzoekers verwijzen naar arrest 58 031 van 17 maart 2011. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad erop dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoekers kunnen de schending van het voormelde arrest niet dienstig aanvoeren.

In antwoord op de vaststelling dat verzoeker de evolutie van zijn situatie in zijn land van herkomst niet opvolgde stelt verzoeker dat de burens aan zijn echtgenote vertelden voor zij naar België vertrok en dat zij telefonisch bevestigden dat eiser nog steeds gezocht wordt. De Raad stelt vast dat verzoekster dit voorheen tijdens het gehoor niet meedeelde en het niet overtuigt. Het komt over als een gekunstelde *posteriori* verklaring. Ook de aangehaalde convocaties, die niet neergelegd worden, overtuigen niet. Daarenboven om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenuen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011). Het gebrek aan opvolging van de situatie door verzoekers kan niet verklaard worden door de psychologische problemen van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt: *“Verder kan er nog gewezen worden op enkele incoherente en onaannemelijk vage verklaringen die uw echtgenote aflegde met betrekking tot jullie onderlinge contact na uw vrijlating en na uw vertrek uit het land waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ondermijnd wordt. Zo verklaarde uw echtgenote aanvankelijk uitdrukkelijk dat ze op geen enkele manier nog contact met u onderhield na uw vertrek naar België. Toen ze vervolgens op uw verklaringen gewezen werd waaruit bleek dat jullie in die periode wel regelmatig telefonisch contact met elkaar hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 9, 18), wijzigde ze opeens haar verklaringen. Ze beweerde dan dat ze na uw vertrek naar België misschien wel telefonisch contact met u*

had, maar dat ze het zich eigenlijk niet goed meer herinnerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 5-6). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend te noemen. Bovendien kon uw echtgenote evenmin met zekerheid zeggen of ze al dan niet telefonisch contact met u had toen u na uw vrijlating ondergedoken was bij familieleden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 5), wat ook weinig aannemelijk is. “

De verklaring van verzoekers dat er twee periodes waren namelijk de periode van onderduiken en de periode van verblijf in België en het feit dat hij belde naar zijn echtgenote en zij niet naar hem overtuigt niet. Het is een gekunstelde *a posteriori* verklaring en contact impliceert niet dat verzoekster het initiatief nam om te telefoneren. De Raad stelt vast dat verzoekster vaag was over hoe zij vernam dat haar echtgenoot in België was, namelijk via een derde persoon en zij eerst verklaart dat haar man geen contact opnam vanuit België en zij het vervolgens niet weet. Dergelijke vage antwoorden op duidelijke en eenvoudige vragen wijzen op een gebrek aan medewerking.

De bestreden beslissing wijst erop dat de reisweg van verzoeker niet overtuigt. Het feit dat zijn schoonvader alles zou geregeld hebben is hier geen aannemelijke verklaring voor. De bestreden beslissing stelt verder: *“Gelet op deze vaststellingen ontstaat het vermoeden dat u de reisdocumenten die u bij uw reis gebruikt zou hebben bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt versterkt door het feit dat u uw intern paspoort niet voorlegde waaruit onder meer de afgifte van een reispaspoort kan blijken (zie informatie administratief dossier). U verklaarde weliswaar dat uw intern paspoort werd afgenomen door de ordediensten tijdens uw arrestatie in november 2009 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 5). Toen u er echter op gewezen werd dat er zich tussen de door u voorgelegde documenten tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal een Franse vertaling van enkele bladzijden uit uw intern paspoort bevond, beweerde u dat deze vertaling gemaakt werd op basis van een kopie van uw intern paspoort die uw echtgenote vanuit Tsjetsjenië naar u in België had doorgefaxt. U kon deze kopie evenwel niet voorleggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 11-12). Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 03/10/2011, p. 12), als uw echtgenote (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van I.M.(...), d.d. 03/10/2011, p. 3) verklaarden merkwaardig genoeg ook niet te weten wat er met deze kopie gebeurd is. Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk en laten vermoeden dat u ook uw intern paspoort achterhoudt.”*

De verklaring in het verzoekschrift dat verzoekers de kopies van het binnenlands paspoort verloren tijdens een verhuis is een niet overtuigende *a posteriori* verklaring. Dat verzoeker dit reeds voorheen verklaard heeft vindt geen steun in het administratief dossier (zie gehoor p. 11 en 12).

De Raad meent dat het asielrelaas van verzoekers niet coherent en overtuigend is. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Zij leggen ook een aantal rapporten neer. In zoverre deze rapporten verwijzen naar de situatie in Dagestan zijn ze niet toepasselijk op verzoekers die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië.

Verweerder stelt terecht dat uit de recente en objectieve informatie die de commissaris-generaal aan het administratieve dossier van verzoekende partijen toevoegde blijkt dat niet kan gesteld worden dat er op heden in Tsjetsjenië voor burgers een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er immers niet in deze informatie te weerleggen. Te meer nu blijkt dat de rapporten, arresten en krantenartikels, waarnaar zij in onderhavig verzoekschrift verwijzen, in hoofdzaak van minder recente datum zijn dan het geheel aan objectieve en recente informatie dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Wat de ECRE *Guidelines* van maart 2011 betreft meent de Raad dat dit evenmin de informatie en het besluit van de commissaris-generaal over de situatie in Tsjetsjenië weerlegt.

Terecht stellen verzoekers dat artikel 3 van het EVRM niet noodzakelijk een geïndividualiseerd risico vereist indien het risico voortvloeit uit een algemene situatie van geweld, maar de bestreden beslissingen wijzen op het meer gericht karakter van mensenrechtenschendingen hetgeen een individuele beoordeling noodzakelijk maakt van de behoefte aan bescherming buiten de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS